

Η περιπέτεια της αγάπης (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτουσία](#)

Είναι ανθρώπινη ανάγκη να θέλουμε ν' αγαπηθούμε και ν' αγαπήσουμε. Πηγάζει από το «κατ' εικόνα» που μας χάρισε ο Δημιουργός μας, για να ολοκληρωθούμε και να ζήσουμε καθώς Εκείνος που «αγάπη εστί». Γι' αυτό κι όταν απουσιάζει η αγάπη συγχιζόμαστε, ταρασσόμαστε, δεν ζούμε ισορροπημένα ούτε χαρούμενα, σ' οποιανδήποτε ηλικία και να βρισκόμαστε.

Παρ' όλ' αυτά η πραγματικότητα μιλά για απουσία σχέσης, μοναχικότητα,

δυσκολία στη διαπροσωπική επικοινωνία. Οι φίλιες λιγοστεύουν, τα διαζύγια αυξάνονται, οι φοβίες κι αμφιβολίες για ουσιαστικές σχέσεις κυριαρχούν.

Όμως ο άνθρωπος πρέπει να ζήσει! Γιατί, κατά τον άγιο Ιωάννη το Χρυσόστομο, «όποιος δεν ξέρει να συνδέεται με το συνάνθρωπό του είναι το πιο άχρηστο πράγμα και δεν μπορεί να έχει κανένα υψηλό φρόνημα, αλλά μοιάζει με τα άψυχα πράγματα, γιατί έχει εντελώς παραποιηθεί σ' αυτόν η εικόνα του Θεού». Και καταλήγει να πει ότι «θα πρέπει ο ένας να προνοεί και να μεριμνά για τον άλλο, γιατί η ύπαρξή μας εξαρτάται από τη μεταξύ μας ενότητα».

Συνήθως, όταν μιλάμε για μεταξύ μας αγάπη, εννοούμε αυτήν που περιμένουμε από τους άλλους. Αν και το να περιμένει κανείς από τους άλλους να τον αγαπήσουν και να τον έχουν στις προτεραιότητές τους δεν είναι κατακριτέον, όμως σίγουρα αυτό θα δημιουργεί πρόβλημα, γιατί οι άλλοι, ως ατελείς, κι εμείς απαιτητικοί, κάπου θα απογοητευτούμε. Η αγάπη όμως που πηγάζει από μας χωρίς απαίτηση γι' ανταπόκριση όχι μόνο δεν φέρνει προβλήματα αλλά έχει χαρά και πληρότητα.

Είναι αλήθεια ότι η αγάπη στον άλλο - άνθρωπο, και στον Άλλο - Θεό, είναι μια δυνατή περιπέτεια. Δεν υπάρχει τίποτα δεδομένο και τίποτα στάσιμο. Από τη μια στιγμή στην άλλη «έσονται οι έσχατοι πρώτοι κι οι πρώτοι έσχατοι», χαλούν οι σχέσεις, μένεις μετέωρος.

Ωστόσο, συνεχίζεις να εμπιστεύεσαι το Θεό που αγάπησες και σ' αγάπησε, όπως και τον άνθρωπο που ένιωσες το ίδιο. Γιατί άραγε; Γιατί υπήρξε αυτό το «κάτι» που ένιωσες στο βάθος της ύπαρξής σου και πιστεύεις πως δεν πέθανε. Αναμένεις την ώρα που θ' αναστηθεί πάλι και θ' απαντηθούν τα ερωτήματα χωρίς απάντηση.

Πράγματι, στην αγάπη υπάρχει ένα μυστήριο. Ενώ πληγώθηκες από συμπεριφορές που δεν περίμενες, από σιωπές που δεν ανέμενες, είτε του Θεού είτε του ανθρώπου, εν τούτοις, όταν υπάρχουν σημεία που σηματοδοτούν τη βίωσή της, αφήνονται όλα και «πέφτεις στην αγκαλιά» του Θεού απολαμβάνοντας τη Χάρη Του ή του ανθρώπου απολαμβάνοντας την κοινωνία των προσώπων.

Η ζωντάνια ενός ανθρώπου φαίνεται στο σημείο που τολμά να δοκιμάζει ξανά και ξανά να πετύχει σ' ό,τι απέτυχε. Κι αν, κατά τον άγιο Ειρηναίο, «η δόξα του Θεού είναι ο ζωντανός άνθρωπος», είναι αυτονόητο ότι η απογοήτευση είναι θάνατος. Θάνατος όμως είναι και η απουσία της αγάπης. Έτσι όποιος, παρ' όλη την

περιπέτεια της αγάπης, πορεύεται με τόλμη κι ελπίδα για να ζήσει την αγάπη όσο ζει, είναι σίγουρο πως πορεύεται στην αιωνιότητα για να τη ζήσει αιώνια και τέλεια.